

אוריאל כהן

ב' טבת התש"נ - ח' טבת התשפ"ד

30.12.1989 - 19.12.2023

אוריאל כהן

בן לרחלי ועמנואל

איש לחנה ואבא לשיר וליה

נפל במלחמת "חרבות ברזל" ברצועת עזה

30.12.1989-19.12.2023

חנה, אשתו של אוריאל, פותחת את השיחה ומספרת על

הדבר המרכזי שאפיין את אוריאל:

מידת החסד והנתינה.

**הוא היה תמיד שם כדי לעזור – מחלק ממתקים לילדים,
מקשט רכב של חבר שמתחתן, מסיע חבר לשדה תעופה,
ועוזר בכל מקום שבו יכול היה להושיט יד. זה היה אוריאל.
ועל כך נפל. הוא נתן את גופו ואת חייו למען ארץ ישראל
ועם ישראל.**

האנשים הזמניים / נעם חורז

כשהיינו ילדים לימדו אותנו לשאוף לנצח.

מישהו ריסס על קירות לבנו התמימים את הגרפיטי:

"והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה".

כשמתבגרים, מבינים לאט-לאט שהנצח הזה הוא טריקי.

כי ארמונות בחול לא נשארים לנצח.

ואוכל במקרה לא נשאר לנצח.

וגם אנשים, גם אנשים לא תמיד נשארים לנצח.

אנחנו גדלים עם התפיסה שככל שמישהו מלווה אותנו יותר זמן, כך הוא יותר משמעותי וחשוב לנו.

אבל בחיים של כולנו מסתובבים אנשים זמניים.

אנשים שלא ילכו איתנו יד ביד עד הסוף.

שנכנסו לחיינו לזמן מוגבל במטרה מסוימת.

האנשים הזמניים מגיעים בדיוק ברגע שהיינו צריכים אותם.

אנשים שכנראה לא יהיו שם כשיעלו כתוביות הסיום.

הם באים להעביר אותנו שיעור.

ללמד אותנו משהו על עצמנו.

ללחוץ לנו על איזה כפתור.

לעזור לנו להתמודד.

לראות ברור יותר.

להוות מקפצה לשלב הבא.

לשנות לנו את הפרספקטיבה.

לנצח איזה פחד.

להרים אותנו מהקרשים.

לסגור מעגל.

ואז, ברגע מסוים - הם עוזבים.

זה לא עושה אותם פחות חשובים, פחות משמעותיים.

בדפי ההיסטוריה של סיפור חיינו -

האנשים הזמניים האלה יזכו לפרק שלם, עמוק ומהותי.

במבט לאחור אני מזהה אנשים שנכחו בחיי חודשיים-שלושה ועשו בי שינוי אמיתי, השפיעו עליי, עוררו בי השראה, לימדו אותי

שיעור חשוב והפילו לי המון אסימונים, יותר מאחרים שליוו אותי שנים רבות.

בגלל השאיפה האוטופית לנצח, נדמה לנו שכשהאנשים האלה יוצאים מחיינו, זה אומר שהפסדנו אותם.

שנכשלנו.

שלא שמרנו עליהם מספיק.

קשה לנו להבין שהם עשו את שלהם, ועם כל הצער שבדבר, תפקידם פשוט הסתיים.

אז מדי פעם, על כביש השגרה המהיר, עם כל הזמני והנצחי ומה שביניהם -

חשוב לעצור, להיזכר ולהודות לאנשים הזמניים האלה שאולי לא נוכחים ביומיום שלנו, אבל לרגע קטן, מתישהו במרחבי הזמן

והמרחק -

הם היו בשבילנו הנצח.

ילדותו

כבר ברגע הראשון, כשרחלי, אמא של אוריאל, ראתה אותו, היא הבחינה בילד סקרן עם עיניים פקוחות. אוריאל מיהר לצאת לעולם, ונולד בתחילת החודש התשיעי בבית החולים תל השומר, ילד בכור להוריו – רחלי ועמנואל. את החיים הם התחילו באריאל. כיוון שנולד קטן, עשו לו ברית רק בגיל שלושה שבועות. רחלי מספרת שבזמן שהתארגנה לברית, אוריאל בהה בה בעיניים פקוחות, תמיד היה עם עיניים פקוחות וסקרניות. הוא היה בוגר, סקרן, מחפש עניין, ולא אהב לישון. אוריאל נולד גבר – עצמאי, שמח ומאוד שובב. הם קראו לו תום סוייר, הדמות המוכרת – ילד שובב עם לב זהב. רחלי גם מזכירה את השיער של אוריאל, איך תמיד חשבו שהוא ילדה, והיא הייתה תמיד צריכה לתקן: "הוא בן!"

אוריאל עם אבא ואמא

יש ילדים שמגיל קטן יודעים במה יעסקו כשיגדלו.
כשדניאל, אחיו הקטן של אוריאל, נולד, אוריאל היה אומר להורים שייקח
את דניאל לסיבוב על הבימבה שלו, בעד שקל.
הוא היה מארגן הופעות בבית ומוכר כרטיסים למשפחתו.
בגיל חמש, אוריאל הציע לרחלי, אימא שלו, שילך לגן באופן עצמאי, ואת
התשלום להסעה תיתן לו. אך רחלי לא הסכימה.
"אולי בכיתה א'"; היא ענתה.
בכיתה א' הוא כבר הלך לבית הספר באופן עצמאי, בלי הסעה, ולקח את
הכסף לעצמו. רחלי ועמנואל שאלו אותו למה הוא צריך את הכסף,
ואוריאל ענה בפשטות: "אני רוצה לקנות רכב, כדי לקחת את פפה וממי
(סבא וסבתא) לאן שיצטרכו!"
וככה, כבר בגיל צעיר מאוד, ראו את הזיקה של אוריאל לעבודה ולנתינה.

אוריאל, דניאל ואביטל

אוריאל ואבא

גידור של אמא / מלה פה

שד ילד שד אל תלך נפשו
מן אנשים אונד חזר חזר קצת
שד ילד שד כי נפשו נחמד
יש שקט ואין אונד אונד.
ופהלך תכור תמיד
לשמור אל נצמך
מאנשים קשים
אשר נחמדים דמסלון
אל תפחד מאל ראשך יש מאכים
ואל תמיד תפיה

גידור של אמא
אנפ תמיד תפיה לי מלך המלם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו דמיונות דבריונות
לכל מקום שלא תלך תפיה של אמא
תמיד תפיה לי מלך המלם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו דמיונות דבריונות
תמיד תפיה שלי

לך ילד לך תפיה מלם
קח את דירכתי את תפילתי אונד
אל תשכח דני אמא כאן דשדילך
אצ לך תגשים את כל חלומותך
ופהלך תכור תמיד
לשמור אל נצמך
מאנשים קשים
אשר נחמדים דמסלון
אל תפחד מאל ראשך יש מאכים
ואל תמיד תפיה

גידור של אמא
אנפ תמיד תפיה לי מלך המלם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו דמיונות דבריונות
תמיד תפיה שלי

דודה רותי ז"ל אוריאל ודניאל

באותה תקופה, אוריאל ומשפחתו לא היו דתיים. סבו של אוריאל, אבא של עמנואל, קנה לו רימונים של ספר תורה. אוריאל מאוד אהב את הרימונים ואת בית הכנסת, והוא היה יכול לשהות שם שעות ארוכות. בין שמחת תורה לשנה שאחריה, הוא היה רוקד עם הרימונים, והחג לא נגמר מבחינתו.

לפני שעלה לכיתה א', אוריאל הודיע לרחלי שהוא מוכן ללמוד רק בבית ספר דתי. רחלי ועמנואל הלכו יחד עם אוריאל לפסיכולוג כדי לברר את פשר החלטתו. שיחה אחת עם הפסיכולוג הספיקה, והוא אמר: "הילד יודע מה הוא רוצה, רק חשוב להציב גבולות."

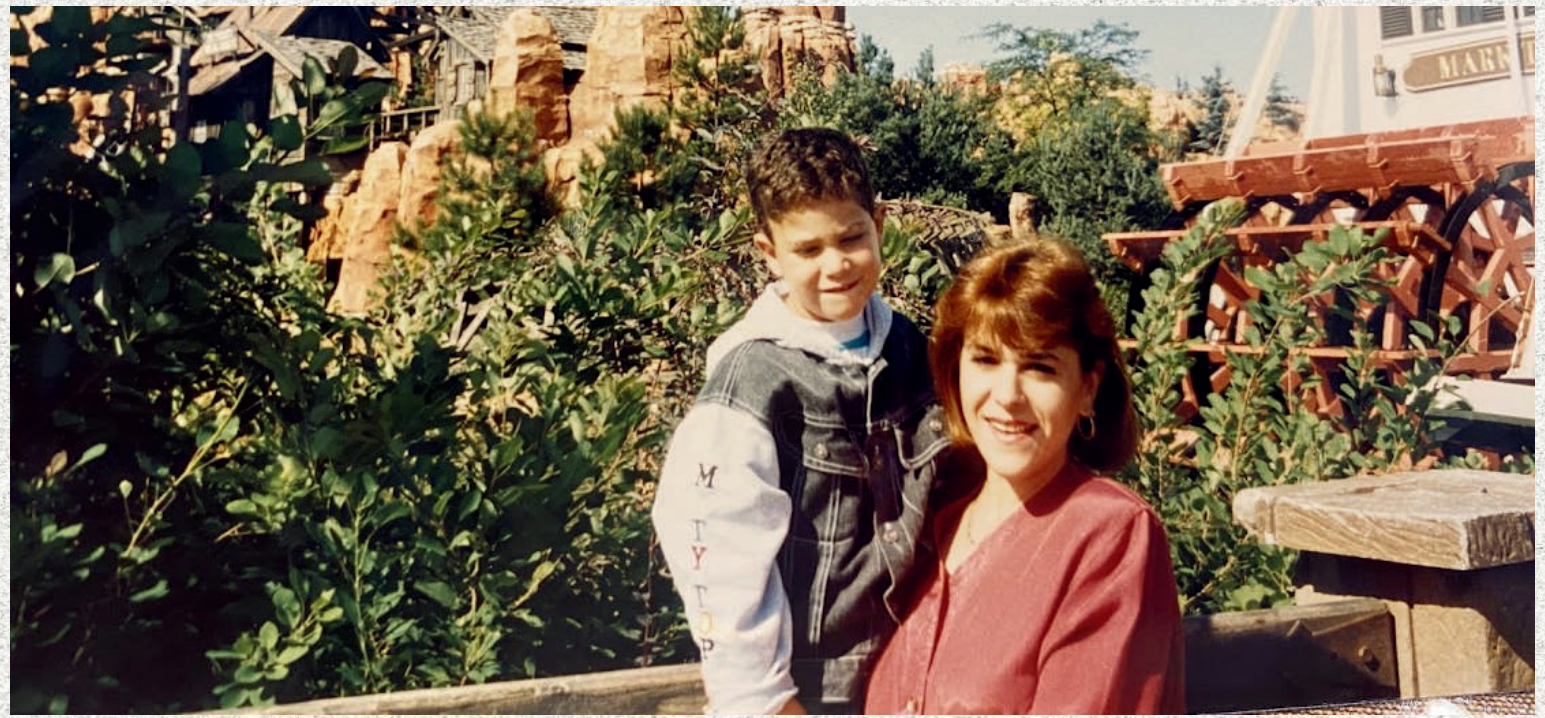
בגיל שש וחצי, אוריאל החליט שהוא יהפוך לדתי. הם קיוו שהוא "ישבר", כמו שקורה לפעמים אצל ילדים, אך אוריאל לא נשבר והמשיך בדרכו. מאז אותה החלטה ועד נפילתו, אוריאל דבק בדרכו והלך בה בצורה נחרצת.

בסוף כיתה א', עברה המשפחה לפתח תקווה בעקבות תאונת דרכים שעברו עמי ורחלי. אוריאל החל ללמוד בבית הספר הדתי "נאות דוד".

בסוף כיתה ה', הילד השובב הפך לנער צעיר ורציני מאוד. רחלי מדגישה שאוריאל היה תמיד ילד רציני, אך בכיתה ה' חל בו שינוי ברור. הוא תמיד היה טוב בלימודים ושילב את זה עם שובבות וצחוק, אך פתאום, הרצינות והבגרות התחילו להופיע, והשובבות שחלפה.

רחלי מספרת שבעצם הייתה מגוננת עליו, למרות שלמעשה הוא לא היה זקוק לכך כלל, כי אוריאל תמיד ידע לגונן על עצמו ולדאוג לעצמו.

אוריאל היה במסגרת דתית, בעוד שאחיו דניאל ואביטל לא היו דתיים. עם זאת, תמיד היה ביניהם כבוד הדדי. כשהיה מביא חברים הביתה בשבת, דניאל ואביטל לא היו מדליקים טלוויזיה אלא משחקים משחקי קופסא. וכשחברים של דניאל ואביטל היו מגיעים בשבת ורצו לראות טלוויזיה, אוריאל היה הולך לחדרו.

רק כשהם גדלו, הבינו וראו שלא בכל בית הדברים מתנהלים כך, אבל הם בחרו לכבד אחד את השני מתוך כבוד הדדי.

כשאוריאל היה בן 12, יצא לתפילת ערב שבת ביום שישי גשום מאוד, וכל המשפחה חיכתה לו כדי שיוכלו לקיים את הקידוש. באותו רגע, עמנואל, אביו של אוריאל, חשב לעצמו: "איך יכול להיות שהבן שלי הולך בגשם זלעפות לבית הכנסת ואני לא?"

מאותו רגע, עמנואל התחיל להתקרב לדת בזכות אוריאל, בשקט וללא כל דחיפה מצידו של אוריאל. במהלך הזמן, כל בני המשפחה התחילו להכין דברי תורה ורעיונות לארוחות שבת, כפי שאוריאל היה עושה. זה היה תהליך איטי, הדרגתי ומשפחתי. עד שאוריאל התבגר, המשפחה כבר הייתה קרובה לדת, והכל קרה בנועם ובדרכו של אוריאל. הוא מעולם לא אמר להם דבר, רק דרך ההסתכלות עליו הם הבינו את הדרך בה הוא בחר.

אוריאל, דניאל ואביטל

אצטנו דגון ווי-לי נטרי

אצטנו דגון ים המון ילדים
את חלקם אין אוהד, את חלקם אין לא מכיר
אזל מי לא שמעט האומל של רן
הוא הכי מהיר דחול, הוא הכי חזק דגון
אזל ים לו סוז אהז שפחז הוא לבלות
שהוא כל כך מאוהד דאחת הילדות

אצ דילות קריים

עם פנס מתפתלשמיכה הם מזדריים
והוא מגלה לה מה היא דשדילו
כל מלמו מוגן מתפתלשמיכה
אצטנו דגון ים הרדה חזרות
ים כאלה נחשדים, ים כאלה שפחות
אזל מי לא שמעט קופצי הנצרות
מריצים להם כפיים, מלמדים אותם לנחות
מורמים על נס הזגל, גאווה כל האצור
רק לפעמים שלהם קופצים רחוק הם שוכחים לחצור

אצ דילות קריים

עם פנס מתפתלשמיכה הם מזדריים
והוא מגלה לה מה היא דשדילו
כל מלמו מוגן מתפתלשמיכה
אצטנו דגון נפריצים דשמחה
כי היום לא ארוך ונפגשים שוד מחר
חור מאלה שבתאום לא חצריים יותר לנ
אמרו לי שהם רק עברו צרה מעבר למע

אצ דילות קריים

עם פנס מתפתלשמיכה הם מזדריים
והוא מגלה לה מה היא דשדילו
היא דוכה כשהוא מציץ לה להיות כל מלמו
דעיד שלפני המלחמה

אצטנו דגון ים המון ילדים

את חלקם אין אוהד, את חלקם אין לא מכיר

עם אמא וסבא

געבורט

"בָּשָׂם יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, מִימִינִי מִיכָאֵל, וּמִשְׁמָאלִי גַבְרִיאֵל,
וּמִלְפָּנַי אוּרִיאֵל,
וּמֵאַחֲרַי רַפָּאֵל, וְעַל רֹאשִׁי סָכִינָת אֵל"

נבקשכם לאשר השתתפותכם בטל: 050-568070 או 050-211309

בָּשָׂם יי יִצְרָתִי לִי תְהִילָתִי יִסְפְּדִי

בשבח והודיה להשי"ת
שהחיינו וקיימנו והגענו לזמן הזה

הננו מתכבדים להזמין אתכם להשתתף בשמחת
בר המצווה של בנו היקר

אוריאל ב"י

שתתקיים אי"ה ביום שלישי ה' עבת תשס"ג (10.12.02)
בשעה 19:00 ב"ליפון אירועים", קיבוץ עינת.

נשמח לראתכם משתתפים בשמחתינו
עפי, רחלי, אוריאל, דניאל ואביטל כהן

לאחר שסיים את בית הספר היסודי, המשיך אוריאל לישיבה
התיכונית "קריית הרצוג". הרב משה וקסלר, רב מחנך
בישיבה, מספר על אוריאל:
"אוריאל היה תלמיד מצטיין שמעבר להישגים לימודיים,
היה לו כבוד גדול ללמידה כלמידה ולא רק כדי להצטיין."
הרב וקסלר מספר על נער עם מתיקות של תמימות, נער
שהייתה לו צניעות וענווה טבעית כל כך, ומצד שני היה
מאוד נוכח ופעיל חברתית. תמיד לקח חלק במה שקרה
בכיתה, וחבריו תמיד התחשבו בדעותיו. גם הם ידעו
שכשאוריאל אומר משהו, זה מגיע ממקום נקי, נטול פוזות.
נער בעל עין טובה ויושר, תמיד מוכן עם חיוך. היה לו רצון
תמידי להיטיב עם כולם.

מיליון סוכדים ומהירק

רצינו, רצינו, רצינו כדור הארץ
עם חצי חיוך מיליון
מיליון סוכדים דלמייס
עובסים את הצד שלך דלמייס
הירק נוצר שניה אחת לומר לך שלום

רצינו, רצינו, רצינו כדור הארץ
דמך הטיחו, אין מי שיסמוך עלי
מיליון סוכדים דלמייס
עובסים את הצד שלך דלמייס
רצינו שניה אחת לומר לך שלום

אני רצינו לשי
אתה הרמת גיטרה
מלאך מנצח לי נרשיו
אז איתך אני לרה
מיליון סוכדים דלמייס
עובסים את הצד שלך דלמייס
רצינו לשי לך, לומר לך שלום
רצינו שניה אחת לומר לך שלום
הירק נוצר שניה אחת לומר לך שלום

מהישיבה התיכונית המשיך אוריאל לישיבת "כרם ביבנה",
שם למד במסלול הסדר. הרב בן ציון אלגאזי, הרב של
אוריאל בישיבה, מספר שהתכונה שהכי בלטה בו היא
עדינות הנפש שלו.

הוא מתאר את אוריאל כבחור נעים הליכות ועדין נפש
בצורה יוצאת דופן. תמיד האיר פנים לכל הסובבים אותו,
והקרין רוח וסבלנות כלפי כולם.

הרב אלגאזי אומר שברגע שהכרת את אוריאל, קודם כל
אהבת אותו. היה זה אדם אהוב ללא תנאים.

אוריאל היה קשור בקודש, והרב אלגאזי מכנה אותו
"נשמה טהורה". תמיד הגיע אליו עם שאלות בהלכה,
והתמיד בעקרונות הלכתיים מאוד ברורים. כל אלו תרמו
לבנייתו של אדם מיוחד.

היה לאוריאל חשוב מאוד שהרב אלגאזי יחתן אותו, והרב
אכן זכה לחתן את חנה ואוריאל.

אוריאל והרב בן ציון אלגאזי

שירותו הצבאי

**אוריאל התגייס בשנת 2010 לגדוד צבר בגבעתי,
ובהמשך שימש כמפקד כיתה בגדוד. חבריו מספרים
שגם שם, בצבא, בלטה מידת הנתינה שלו.
צריך להתנדב למשימה? אוריאל היה מתנדב.
אפשר לעזור למישהו? אוריאל תמיד היה שם לעזור.
למרות שרחלי חששה שהצבא לא יהיה קל עבור
אוריאל, כי המקום הבטוח והרגיל שלו היה מאוד חשוב
לו, היא הופתעה לגלות שלא רק שהוא הסתדר בצבא,
אלא גם נהנה מאוד והיה משמעותי בתפקידו.**

לימודים

**אוריאל למד כלכלה ומנהל עסקים באוניברסיטת
אריאל. הוא היה חכם וחריף, וחנה מספרת שהיה
ברור שאם מישוהו היה זקוק לסיכום, הוא היה פונה
לאוריאל – ואוריאל תמיד נתן בשמחה. כולם רצו
ללמוד איתו וממנו.**

**אוריאל המשיך לתואר שני בבית ספר למנהל עסקים
במגמת מימון של אוניברסיטת בר אילן, ואת שני
התארים סיים כמצטיין דיקן.**

**טקס קבלת התואר השני
מהאינסטגרם של חנה**

עבודה במזרחי טפחות

**בשנת 2015, עם סיום לימודי התואר, החל אוריאל
לעבוד בבנק מזרחי כבנקאי אשראי במרכז
המשכנתאות הארצי בירושלים. בשנת 2017 התחיל
את תפקידו ככלכלן בקרת אשראי בסקטור בנייה
ונדל"ן, שם עבד עד פרוץ המלחמה.**

**חבריו לעבודה מספרים שבכל תפקיד אליו הגיע,
הצטיין בזכות האופי הייחודי שלו, ששילב
מקצועיות ויסודיות, חכמה, חן וצניעות – תכונות
שאפיינו אותו גם בתפקידיו וגם בחייו. אוריאל היה
חבר וקולגה אהוב, ועכשיו הוא כל כך חסר.**

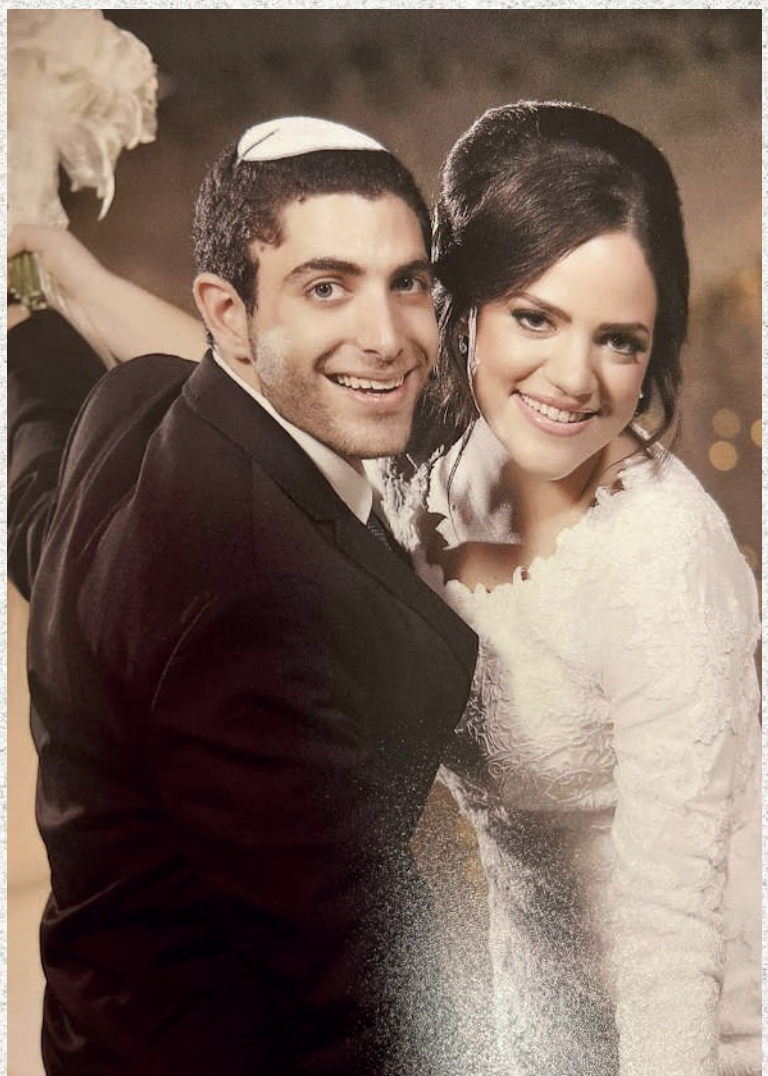

שדורי (דו חן דן ארי)

מי יוצר כל כאב?
מי חובא לשדורי אד?
יוצר אור וחושך
משה שלום ומלחמה
מי ישר מל כיסא דין?
מתכסה דרחמים
מוחל וסולח
מדיט ויוצר
ומי ירפא אידי
אל מי אני מתגדגד
כמו ים שאין לו חור
רק געזי לי מי, מי יחדק אותי
וידטיח שאני לא אכנע דסורי?
מי היה, הווה ויהיה?
מי ממית ומחיה?
קומץ יצויים
מצמיח כנפיים
ומי ירפא אידי
אל מי אני מתגדגד
כמו ים שאין לו חור
רק געזי לי מי, מי יחדק אותי
וידטיח שאני לא אכנע דסורי?
שאני לא אכנע דסורי
מי
אל מי אני מתגדגד
כמו ים שאין לו חור
רק געזי לי מי, מי יחדק אותי
וידטיח שאני לא אכנע דסורי?
שאני לא אכנע דסורי

נישואין

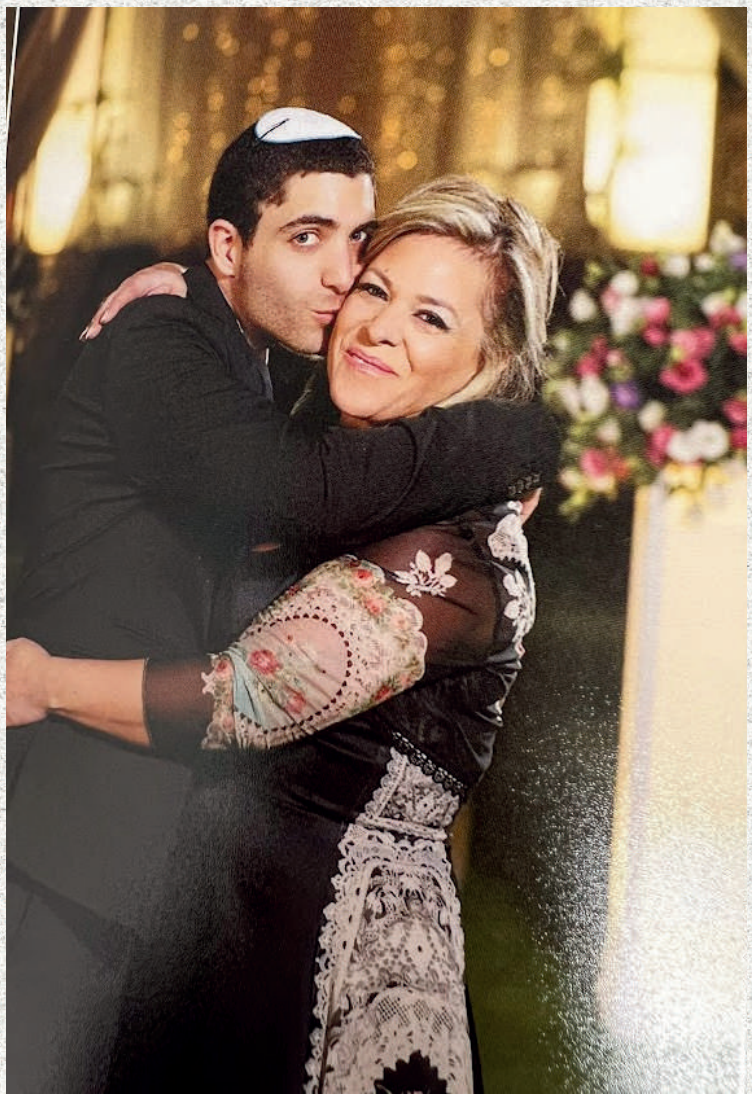

**חנה ואוריאל הכירו במהלך לימודי התואר.
בתחילה, אוריאל ניסה לשדך לה חבר טוב שלו,
אך בזכות התערבות של חברי הכיתה, בינואר
2014 הם יצאו לדייט הראשון שלהם.
באוקטובר 2015, הם נישאו.
הם קבעו את ביתם בצור הדסה, וביחד הביאו
לעולם שתי ילדות מתוקות – שיר וליה.**

**אוריאל היה אבא מדהים, אוהב, מפנק ומלא בחום.
הם חיכו לילדים הרבה זמן, ולאחר שבע שנים של ציפייה,
הגיעה שיר, ושנתיים אחריה הגיעה ליה. רחלי מספרת
ששיר דומה לאוריאל מאוד באופי, וליה דומה לו ביופי.**

**לילה לפני שנפל, הם חגגו יום הולדת לסבתא רחלי בביתם
שבצור הדסה. חנה מספרת שלפני שיצא מהבית בלילה,
הוא הלך לשיר, חיבק אותה, נישק ונפרד לשלום. חנה
שאלה אותו למה הוא נפרד ככה משיר, אך גם לה הייתה
תחושת בטן. יום לאחר מכן, כבר הבינה למה.**

**רק שבוע אחרי שנפל, חנה סיפרה לבנות שאבא לא יחזור.
"ועכשיו אבא אוריאל חי בתמונות." כל פעם שרחלי מגיעה
לבקר, שיר קודם כל מבקשת לראות תמונות של אבא
בטלפון של סבתא.**

אמן על הילדים שלי חנן דן ארי

איך הצטמן הוא טס, זה לא נחמס שאני אדא
מקיל מן הילדות אל המציאות שאני חי זה
צוכר איך אחרי שלושה נעמתי האוויר
אמיתי חכי, אמיתי תבא, הם קצת גילו ועדין
פתאום הם שילה, מוזר רגש שדה, וכמה להם מזהימים
אדל הנחל גל, דנה לו מגל

לך יש רק שני חזירים
והמצפון נדד גם לדמות וחזים

את אים השנה כדור שנים
אני מוזר שדיו דפחזים ש
אני לא אספיק להגיב
לשמור, להציל, להושיע
לספוג דמקומם תיקליל
אוי כמה הלך הוא פגיו
אני מתבולל על הילדים שלי
שלא יירשו את השריטות שלי
שיחדקו אחז את השני
אמן שיהיו דריאים תמיז

חצה להיות לשם דלדלים דדוק כמו להדטחתי
לשדד דסופו של יום, לזרע להצנחתי
דינתיים סופר נחונות קטנים, מדסוט שלא דרחת
לשירותים או למחשד, פשוט נצרת והקשדת
לסיפורים על ציפורים
למחשדות, לציורים
לחלומות שיום אחז יגשימו
לנידורים, לנסיבות
עם העיניים השוקקות
יש ים סודות אים דאמת תקשידו
מתבולל על הילדים שלי
שלא יירשו את השריטות שלי
שיחדקו אחז את השני
אמן שיהיו דריאים תמיז
אמן אמן אמן על הילדים שלי
שלא יירשו את השריטות שלי
שיחדקו אחז את השני
אמן שיהיו דריאים תמיז
מוזר מתבולל דיצו
לזפה מהצד ומריץ
גם דתפוס, גם דרקיץ
מצד את הכל ומגיץ
רק תפדקו אחז את השני
אמן שיהיו דריאים תמיז

מלחמת חרבות ברזל

טבח 7 באוקטובר הייתה מתקפת פתע רחבת היקף שהוביל חמאס, ארגון טרור אסלאמיסטי-סוני פלסטיני, מרצועת עזה על ישראל, נגד יעדים צבאיים ואזרחיים, במיוחד בעוטף עזה, תוך ביצוע של טבח, פשעי מלחמה ופשעים נגד האנושות. במתקפת הפתע השתתפו מספר ארגוני טרור נוספים מחדר המבצעים הפלסטיני המשותף, כולל הג'יהאד האסלאמי.

בבוקר 7 באוקטובר 2023, יום שבת וחג שמחת תורה, כ"ב בתשרי ה'תשפ"ד, החלה מתקפת הפתע במטח ירי רקטי מסיבי ומתמשך חריג בהיקפו של אלפי רקטות ופצצות מרגמה על אזורים נרחבים בישראל, בייחוד בדרום ובמרכז. בחסות המטחים התרחשה חדירה יבשתית, אווירית וימית של כ-3,000 מחבלים לשטח ישראל בחזית של כ-60 ק"מ, שפתחו במתקפות והשתלטות על בסיסי צה"ל ומוצביו וניהלו קרבות ירי עם כוחות הביטחון, בד בבד עם חדירה אל תוך יישובים אזרחיים, כיבושם, תקיפתם, חטיפת ורציחת תושביהם.

במתקפה נרצחו ונהרגו כ-1,145 ישראלים וזרים, רובם אזרחים, ונפצעו יותר מ-1,941, בהם כ-360 במצב קשה-אנוש. כמה עשרות אזרחים ממדינות זרות נרצחו גם הם. במסגרת המתקפה התרחש גם הטבח במסיבת טבע "פסטיבל נובה" ליד קיבוץ רעים שהיה לפיגוע הטרור הבודד הגדול בתולדות מדינת ישראל. במהלך המתקפה נרצחו ונחטפו אזרחים רבים, ביניהם נשים, ילדים, וקשישים, כל זאת תוך כדי התעללות פיזית, נפשית ומינית. 252 אנשים, בהם אזרחים זרים, ישראלים וחילי צה"ל, ובכללם תינוקות, ילדים, נשים וזקנים, נחטפו לרצועת עזה. ביישובי עוטף עזה נגרם נזק רב, ונזק מפגיעת רקטות נגרם גם ליישובים נוספים.

במסגרת המתקפה הנרחבת נגד האוכלוסייה האזרחית ביצע חמאס פשעי מלחמה, ופשעים נגד האנושות בהיקף נרחב אשר נטען שהם הגיעו לכלל רצח עם. המתקפה, שהחלה ב-7 באוקטובר והתרחשה לאורך יממה לפחות, הסתיימה רשמית רק עם החזרת השליטה ביישובים הישראליים לידי צה"ל לאחר כ-48 שעות, ולכידת אחרוני המחבלים שהסתננו לישראל, ב-12 באוקטובר, 5 ימים לאחר תחילת המתקפה. זוהי המתקפה הקטלנית ביותר של ארגון טרור בהיסטוריה של מדינת ישראל. כמו כן, המתקפה נחשבת לאסון הקטלני ביותר שקרה לעם היהודי מאז השואה. בעקבות המתקפה יצאה מדינת ישראל למלחמת חרבות ברזל.

מילואים

אוריאל ביציאה הראשונה הביתה

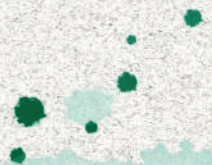

**אוריאל התגייס לשירות מילואים תחת החטיבה הסדירה של גבעתי
כבר מהשבעה באוקטובר, ולא הספיק לחזור הביתה מעבר לאפטרים
קצרים,**

**עד נפילתו. בשבוע הראשון, אוריאל והצוות פינו גופות מיישובי
העוטף, ולאחר מכן החלו להתכונן ללחימה ברצועת עזה.**

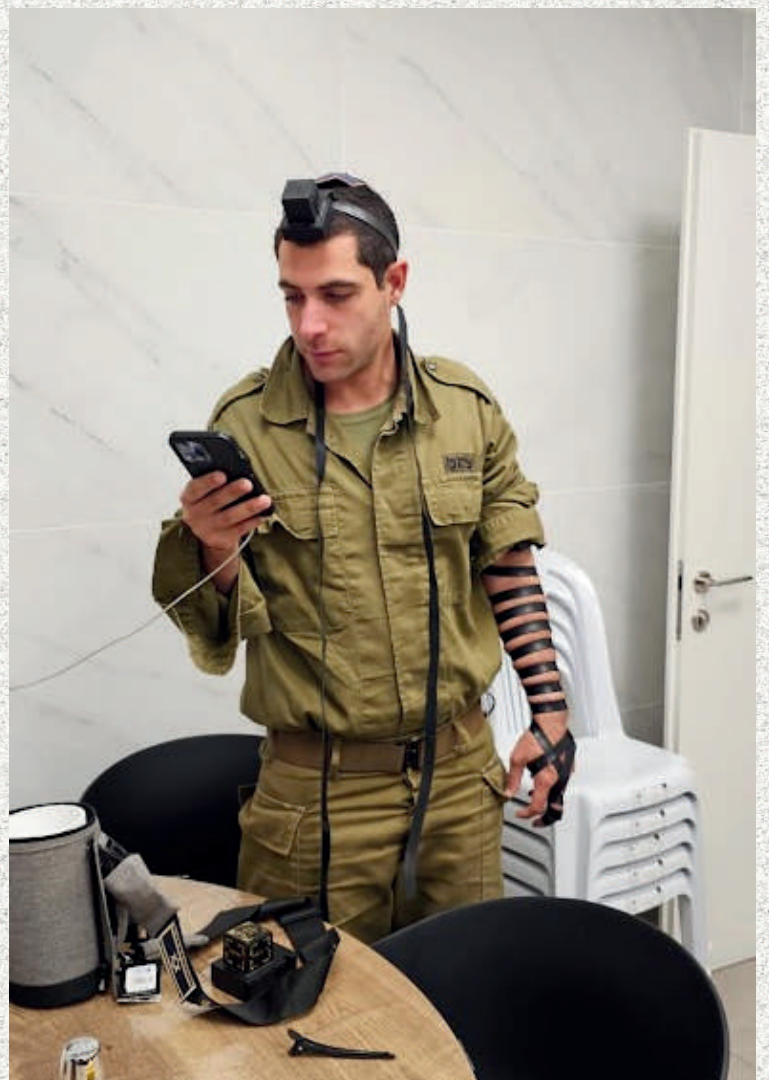

חגיגת יום ההולדת של רחלי, ערב לפני נפילתו של אוריאל

גפילתו

**אוריאל והצוות שלו היו תחת החטיבה הסדירה של
גבעתי, ואחראים להוביל שיירות אספקה ללוחמי
החטיבה.**

**באותו היום, אוריאל היה הראשון בשיירה שהורכבה
משמונה האמרים. מ"פ הפלוגה הציע לו לשבת במקומו
ולתפוס את הפיקוד על השיירה, ואוריאל הסכים.
באותה תקופה התרחשו היתקלויות רבות, ואחד החיילים,
שהיה אחוז טראומה מההיתקלויות הקודמות, פתח באש
כלפי השיירה.**

כולם ניצלו, רק אוריאל נהרג.

**חבריו מספרים שבשעה שהכל קרה, הייתה תחושת
אמונה כאילו אוריאל אמר לעצמו: "רק אני אפגע.
שלחברים שלי לא יקרה כלום."**

**חנה ידעה כבר מזמן שאם תהיה מלחמה אי פעם, אוריאל
יהיה כמו רועי קליין – אדם שמקריב את עצמו בשביל
אחרים. ובשעת האמת, אוריאל הקריב את עצמו בשביל
חבריו.**

“משהו ממני ילך איתך”

מלכזה וחדרים מספרים מ אוריאן

חנה, אשתו של אוריאל, כותבת..

אוריאל בעלי, אהובי, חבר שלי.

אני יושבת בחלקה ד' בהר הרצל עכשיו ליד הקבר שלך, זו פעם ראשונה שאני כותבת לך. ולא עליך.

קשה לי לפנות אליך, והיום חצי שנה להברזה הקשה, ויומיים לפני יום הולדת שנה לליה

אני מרשה לעצמי להעזי ..

מרגישה שרק אתמול ישבתי מתפתלת מכאבים על כיסא גלגלים במחלקת יולדות בהדסה עין כרם אומרת להם שאני מרגישה שהראש בחוץ ושאינ מצב שלא מזריקים לי אפידורל, ואתה אומר לי בשלווה שלך: "חנה תרגעי יהיה לך אפידורל..." וכן חברה שלי האהובה ואביטל הדולה המדהימה שלי סביבי מרגיעות ותומכות. ליה בת שנה. ליה שלנו, שנולדה חצי שנה לפני שהלכת לנו.

בתחילת ההריון לא קיבלתי את זה שיהיו לנו שתי תינוקות בהפרש כל כך קטן.. והיום אני כל כך שמחה על זה. שיש להן אחת את השנייה.

קשה לי שאתה לא רואה אותן צוחקות יחד.

לליה יש את העיניים היפות שלך וזה כל כך מנחם אותי. בתחילת המלחמה הסתכלתי עליה ואמרתי לאמא שלי בקול מלא דאגה: "תראי יש

לה את העיניים של אוריאל" ואמא שלי ענתה: "די, מספיק עם השטויות שלך". לפעמים אני קוראת לה אוריאל מרוב שהיא דומה לך.

לפני חצי שנה ויומיים 17/12 הרגשתי מחנק בגרון, אמרתי לך שאני לא יכולה יותר ושאתה רוצה שתעבור לחמ"ל. שלא תכנס לעזה.

התקשרתי אליך וכעסתי ואמרתי לי בכעס שאתה לא מבין מה אני רוצה ממך על הבוקר. והתעקשתי.

הבטחת לי שתדבר עם המג"ד ותבקש לעבור לחמ"ל למרות שאתה ממש לא רוצה, אבל אתה מבין אותי.

אתה לא יודע, אבל שלחתי הודעה לבוסית שלך, שתבקש מהמנכ"ל שישחרר אותך כי אתה חיוני מאוד לבנק מזרחי...

למחרת ביקשתי ממך לקפוץ גם אם לכמה שעות הביתה, כי חגגנו לאמא שלך יומולדת. גם דניאל אחיך ואשתו אדל היו, ולכן הרגשתי שטוב שתגיע.

כולנו התישבנו סביב השולחן, אני נרגשת מההפתעה שעשיתי לאמא שלך, שלא ידעה שתגיע, ושלחתי לך הודעה: איפה אתה?

ענית לי: תשבו אל תחכו, אני אגיע.

הגעתי. כולם התרגשו כל כך. ואני, שהרגשתי שחרב מונחת על צווארי מאז ה-7/10 נשמתי קצת לרווחה. אתה כאן. אפשר לנשום.

התיישבת איתנו מעט רציני, מאוד עייף, אחרי חודשיים וחצי של לחימה בעזה שהתחילה לצערי בפינוי תושבים ובפינוי גופות ביישובי העוטף.

אחרי שכולם התפזרו, דפק בדלת עופר, חברנו ושכננו הטוב שגר מולנו, ואמר: "אני חייב לראות את החייל". צחקתי ששניכם הייתם עם פיגמות משובצות וצילמתי אתכם. לא דמיינתי שזו תהיה התמונה האחרונה שלך. נכנסת הביתה ישר לחדר של שיר, ביתנו הבכורה, ללטף אותה. ואמרתי לה: "לילה טוב שיר, אבא אוהב אותך, ביי שיר". ישר אמרתי לך "למה אתה אומר לה ביי? תזהר ממני"

לפני שהלכנו לישון שאלתי אותך את השאלה ששאלתי הרבה במלחמה "אתה תחזור חי נכון? יהיה בסדר?" וענית לי בחיוך, בשלווה ובביטחון האופייניים שלך: "כן, יהיה בסדר. אבל אם קורה, קורה" ענית לי לך בהלם: "ואם קורה, מה אני עושה?" ענית: "חנה אני לא רוצה לדבר על זה".

בבוקר של ה-19/12, היום הנורא בחיי, יצאת מהבית מוקדם בשעה 6:30 ומיהרת. לא הבנתי מה הלחץ. אמרתי לך בוא תשתה קפה, תשב רגע. ואמרתי לי: "אני ממנה, שימי לי בכוס לדרך". מיהרת לשליחות הענקית שזרמה לך בדם.

עשית לא מעט ימי מילואים בשנה ואמרתי לי שזה רק עניין של זמן, וכשתהיה מלחמה בעזה אתה בטוח נכנס, ונכנס ראשון, כי אתה חלק מחטיבה סדירה.

אתה לא יודע, אבל לפני ארבע שנים אמרתי לחברה שאם יש מלחמה ואתה נלחם במלחמה, מתאים לך להיות רועי קליין.

היה לי ברור שבשעת סכנה מתאים לך לקפוץ קדימה, להציל חבר, להתנדב.

והנה, ישבת קדימה מבחירה. באותו ערב לא היית חייב. החלפת את המ"פ שלך, שרצה לתת לך את הכבוד והאחריות. בחרת להוביל, בחרת לפקד, לתת מעצמך. ושם נפגעת. היחיד מבין כל השיירה.

כדור אחד בדיוק מתחת לקסדה, מתוך 80 כדורים שירו עליכם.

נהרגת מכוחותינו. כל כך קשה לי עם זה. שנהרגת מטעות אנוש. כמו שאתה מכיר אותי, חקרתי את הנסיבות והבנתי שלמקרה קדמו היתקלויות עם מחבלים קשות וזה מה שהוביל למותך. אני שמחה שלא אויב ניצח אותך. אני יודעת, שהחייל שירה בך, היה בשדה הקרב והסתכן כדי להגן עלינו. ואני יודעת שאמרת לי תמיד בשלווה שלך, שזה מחיר של מלחמה ואין מה לעשות. אני גם יודעת, שאם היית יודע שבאותה משימה רק אתה תפגע וכל החברים שלך יצאו ללא פגע, היית לוקח את זה בשני ידיים.

באחד האפטרס שלך, חזרת ולא הייתי רגועה. הרגשתי שמהו רע הולך לקרות. וכדי להרגיע אותי אמרת לי "חנה, אני רוצה לחיות.

המלחמה גרמה לי לרצות לחיות עוד יותר, אבל אם אני מת צעיר אני רוצה רק על המדינה". אני עוד לא מעכלת באיזה אומץ אמרת לי

משפט כזה. אבא לשתי בנות. איש נשוי. היה לך כל כך הרבה מה להפסיד.

אוריאל, אתה יודע שאני לא מהלל אותך רק כי אתה כבר לא פה. בחייך תמיד אמרתי לך שאתה אדם ענק. בכל כך הרבה סיטואציות היתר פעורת פה מהבחירה שלך איך להתנהג. כשעינב הגיעה אלינו ערב אחד ופחדה לחזור מכביש המנהרות לבד ב22 בלילה אמרת בקלילות האופיינית לך "מה הבעיה? סעי איתה ברכב אני אסע מאחוריכם ואחזיר אותך". איזה ענק היית.

אוריאל, במלחמה אמרת לי פעמים רבות שהתפקיד שלי לטפל בבנות, להמשיך לצאת ולבלות ולהפסיק להתעסק עם מה שקורה איתך בעזה. אז שתדע שאני משתדלת להמשיך לצאת ולהנות בכל רגע נתון. המשפחה והחברים שלנו עוטפים אותי בצורה מטורפת ומרימים אותי ודואגים לי בשבילך. אני מטפלת בבנות בצורה הכי טובה שאני יכולה.

אני יודעת כמה היה לך חשוב לפנק את הבנות ולקנות להן מה שהן אוהבות, ללטף אותן בלילה כשהן ישנות, ולהיות כמה שיותר עדין איתן גם כשלפעמים זה מאוד קשה.

בלילה הארוך שבו נהרגת, כאשר בשעה 21:30 כתבת לי שיש עיכוב בגבול ועוד לא נכנסתם למשימה, ב2:00 לפנות בוקר דפקו בדלת שלושה קצינים והודיעו לי שנהרגת. האדמה נשמטה מתחת לרגלי באותו רגע, אבל התאפסתי ונכנסתי ישר למוד פועל. למרות ההלם היה לי חשוב שנשמור על השקט כדי לא להעיר את הבנות. היה חשוב לי לשמור על הנפש שלהן. הבטחתי לך.

אוריאל, אתה לא מאמין איך שיר גדלה. היא כבר בת שנתיים ושמונה חודשים והיא מדברת מדהים. היא מבריקה כמוך. אתמול היא הצביעה על הכוס נספרסו שהיית לוקח לעבודה כל בוקר ואמרה לי "זה הכוס של אבא" שאלתי אותה אם היא כועסת עליך והיא ענתה שכן. היא אמרה שאתה לא פה, אבל היא אוהבת אותך.

אמרתי לה שאני עצובה והיא אמרה לי: "אמא את לא עצובה את שמחה". אז תדע ששיר גם שומרת עלי. ותדע שאני גם כועסת עליך. אני כועסת אוריאל, שלא הקשבת לי. שעברת מקום ונידבת את עצמך כשחזרתי ואמרתי לך לא לעשות את זה. שמתאים לך. שרק תראה אותי ואת הבנות לנגד עיניך.

אבל באותה נשימה אני אגיד שהסיבה שנהרגת זו גם הסיבה שהתחתנתי איתך. מהרגע הראשון שהכרנו באוניברסיטת אריאל הבחנתי במסירות, בנתינה, בעיניים שלך שנצצו מסיפוק כשנחת למישהו משהו שרצה ושימח אותו, וגרמת לו לשמוח. היתה לך נתינה יוצאת דופן, התאהבתי בך בדיוק בגלל זה. הרגשתי שאיתך אני בן אדם יותר טוב, יותר נותן, יותר שלי.

אני מרגישה שהנתינה שלך אלי ממשכה מלמעלה. מפנקים אותי בכל צורה אפשרית בכמויות, מהרגע שנהרגת. ההורים שלך המדהימים שממשיכים להגיע כל שבוע כמו שביקשת מהם בתחילת המלחמה. המשפחה שתומכת ואיתי כל הזמן. החברים המדהימים שלנו, החברים שלנו בישוב שלא עוזבים לרגע, שדופקים בדלת כל שישי וכל שבת ולא משאירים אותי לרגע לבד, המשלוחים עד הבית של מתוקים, מתנות, פרחים, שלא מפסיקים להגיע מאז אותו לילה ארוך... עופר ורויטל, החברים והשכנים המדהימים דלת מולנו, שבזכותם הגענו לישוב, לא נותנים לי להשאיר לבד שישי בערב בשבתות שאני לבד ועל זה מגיע להם צל"ש ענק.. אין לי שליטה על הוואצאפ מרוב הודעות, ברור לי שאתה שם למעלה דואג לזה שלא ארגיש לבד. אל תפגע שאני קוראת לך מבריון. אסביר לך בדיוק למה.. אני הרגשתי רע מאז שמחת תורה. זה היה מעבר לחרדה, ואתה לא הבנת. אני הרגשתי. גם כשחזרת הביתה לשבת וישבת לידי לא הפסקתי לשאול מה אתה עושה בדיוק, מתי אתה משתחרר. לא היה לי מנוח. עד שאמרת לי באחד האפטרים שמרוב שאני משגעת אותך, אתה תתן לחיילים שלך לצאת כי אני לא נותנת לך מנוח. לא הבנו שנינו מה היה לי עמוק בלב. והנה, מה שהלב שלי הרגיש התגשם. ולכן אני מרגישה שהברזת. הברזת לנו מהתכניות. ידעתי, פשוט ידעתי. בגללך אני משתמשת באימוגי של הדגל כמו שאתה היית עושה כל רגע. בזכותך האהבה שלי למדינה רק גדלה וגדלה. זה אבסורד כי עבורה הקרבתי אותך. אבל אהבת הארץ הגדולה שלך חדרה אלי...

היית אדם צנוע, ובטוחה שאתה מתבייש על כל מה שאני עושה לכבודך. אגב אני לא מוכנה שיהיה לזכרך. רק לכבודך. הכי מתאים לך. אני מספרת עליך לכל אדם ובכל מקום שרק רוצים לשמוע. מרגישה מחויבות שהעולם ידע איזה אדם היית, באיזו מסירות חיית ובאיזו מסירות נלחמת ומתת כשאתה שלם עם המעשה, בגאווה, בראש מורם.

אני מרגישה את הנוכחות שלך איתנו. אני יודעת שלא באמת הברזת לנו עד הסוף.

אני כל כך מתגעגעת אליך, ויודעת שאתה איתי.

תדאג לנו כמו שתמיד דאגת. לא קל בלעדיך.

לכבודך אוריאל ❤️

אוהבות

חנה שיר וליה שלך

רחלי, אמא של אוריאל, כותבת...

אוריאל בני בכורי האהוב

רוצה רק לומר תודה שבחרת בי להיות אמא שלך והרי זה מה שמדרשים אומרים.

שהנשמה בוחרת למי להגיע ואיפה היא תעשה את התיקון שלה הכי טוב. אז בחרת בי ובאבא ואני כאמך לנצח מודה לך שהיית בחיי.

איתך הכל היה ראשוני. אתה הראשון שנתן לי את התואר אמא. אתה גם הראשון שזיכה אותי בכלה ובתואר חמות ואתה הראשון שהענקת לי את התואר סבתא כשהבאת לחיי את המתנות היקרות מפז, את שיר וליה.

תוך כדי שגידלתי וחינכתי אותך, למדתי דרכך מה זו התמדה וחתיירה למטרה. לא להתייאש ותמיד לקום ולהמשיך. לימדת אותי שכל בחירה היא גם אחריות ולימדת אותי להעריך את עצמי ואת העוצמות שלי. תמיד אמרתי שעליך אני לומדת להיות אמא, ושעליך עשיתי את כל הטעויות כשרק למדתי מה זה אומר להיות אמא. אז למדתי ממך כל כך הרבה ובעיקר איך להסתכל על החיים בצורה ריאלית אבל אנושית. בחמלה.

למדתי ממך שחיוך כמו החיוך הנצחי שלך פותח אלפי דלתות לנשמה של האחר.

היתה לי זכות לגדל אותך מלאך יפה שלי. היתה לי זכות לראות איך הפרח שלי פורח ואיזה עלם חמד שהפכת להיות. נעים הליכות, מאיר בחיוכו על הסובבים אותו, איש של חסד ונתינה ללא גבול, חכם וצמא לידע. אפשר היה לדבר איתך על כל נושא שהעלינו.

תודה על 34 שנים מאושרות שבהן הייתי אמא שלך.

תודה שלנצח נצחים אהיה כאן וגם היכן שאתה האמא של האור הגדול והגיבור שהיית בחייך ובמותך.

הבן שלי אוריאל שלעד יהיה חלק מנשמתי

. אמא כל כך מתגעגעת לחבק ולנשק אותך, להריח אותך ולצלול לכחול הטוב והמהפנט של עיניך שקיבלת מסבא שלי חיים ז"ל.

בן שלי יקר אתה חסר בהווה שלי, בליבי, כנשמתי ותמיד אתעורר בבוקר כאמא שחסר לה בן כזה. אוריאל מחמד לבבי, לא היית חייב להיות הראשון שיתן לי גם את התואר... "אמא שכולה."

מגאן, בת דודה של אוריאל, כותבת...

אוריאל הוא בן דודתי רחלי, אחותו הקטנה של אבא. אוריאל צעיר ממני בארבע שנים, עד שעליתי לארץ בגיל 17, הוא היה בן דודתי שאני רואה בנופש, כשהייתי באה עם המשפחה לארץ או כשהוא היה בא לבקר בצרפת.

אוריאל היה ילד יפה תואר, חכם וחריף, סקרן, טוב לב, ותמיד היה נעים ואיכפתי. כשעליתי ארצה ב-2003, התחלתי לבקר ולהתארח תכופות בביתם ובביתה של סבתא בשבתות ובחגים, לחגוג עמם ימי הולדת, להיות בת בית, ואוריאל היה נוכח יותר בחיי, הוא היה נער יפה תואר, מעניין, שומר מצוות, מאוד מכבד ועם חוש הומור ציני ומתוק. כזה שאי אפשר שלא לאהוב אותו. הוא היה שואל הרכה שאלות על הלימודים שלי, אפילו בא לבקר אותי בטכניון בחיפה עם שניים מחבריו להתרשם מהסביבה. אהבתי אותו מאד. הרגשתי איתו בנח והוא היה כשבילי כמו אח קטן. מתייעץ, משתף, מתבדח, הוא הפך להיות חלק מחיי.

ראיתי אותו מתבגר, הולך לצבא לשרת כקרבי, מתחיל ללמוד את התואר הראשון, ונהיה צעד אחר צעד גבר שבגברים. התרגשתי בחתונתו עם חנה היקרה. הוא היה לה לבעל מפנק ותמיד היו נראים מאוד חברים וקרובים גם כשהיה פחות קל להם. התפללתי שה' ישלח להם פרי בטן. כשהגיעה שיר, ראיתי גם איזה אבא מדהים הוא. עם הזמן, רק הערכתי אותו יותר ויותר. היינו שותפים לשמחות המשפחתיות וגם לאירועים פחות משמחים, אבל תמיד הוא היה בנוף המשפחתי, מאוד מעורב, פעיל, אוהב ותומך, מצחיק ומתעניין. תמיד שמחתי לגלות שנחגוג את החג הקרוב או את השבת הקרובה יחד. היינו יושבים יחד ומתאמים מתנות... בכר המצווה של בני יואב, החמיא לי על הארגון, הוא אהב והעריך איכות בכל דבר, הוא חיפש איכות והיה בעצמו מתמיד ילד מיוחד במינו שיודע מה הוא רוצה והולך בדרכו, במציאות ובנחישות, שעם השנים נהיה בן זוג מדהים לחנה, אב מתוק ואכפתי לשיר וליה, עובד וסטודנט מצטיין, תמיד מגוהץ פרפקט, תמיד נעים, תמיד חכם!

אוריאל, איזה הפסד לעולם הזה שעלית למעלה, שובר לבבות תרתי משמע... ככה תמיד אזכור ותמיד אוהב אותך בן דודתי היקר, הקדוש והגיבור. תודה ששמרת עלינו. תמשיך ללוות אותנו בלב וברוח בבקשה מלמעלה.

רע טסלר, חבר ילדות ונפש של אוריאל, כותב..

אוריאל ואני נפגשנו לראשונה בתחילת התיכון בגיל 13, ומאז בעצם לא נפרדנו. עשינו הכל יחד. אין כמעט חוויה כלשהיא בחיינו הבוגרים שלא עברנו בצורה משותפת, החל מהדברים הטובים וגם הפחות טובים. פשוט מסתכלים אחד לשני בעיניים וכבר יודעים הכל.

אוריאל היה אדם שאפשר לסמוך עליו. מילה של אוריאל זו מילה. כשהוא היה אומר לי "רע, אל תדאג - זה עלי", מבחינתי ניתן היה לשכוח מזה באותו רגע כי היה ברור לי שזה בוודאות יתבצע על הצד הטוב ביותר.

באוריאל היה "קסם" שפשוט משך אנשים אליו. קסם שמאפשר לך להרגיש אהוב ורצוי. מן הרגשה שהוא באמת מתעניין בך, שומע ומוכן לעזור בכל מה שתבקש. היה ניתן לראות את זה דרך כל מעגל ומעגל שאליו הוא הגיע - תוך תקופה קצרה כולם התאהבו בו.

הכרתי את אוריאל מכ"כ הרבה מעגלים - תיכון, ישיבה, צבא, מעגלי עבודה, משפחות מורחבות - וכולם פשוט כולם התאהבו בו תוך זמן קצר.

אחת התכונות הבולטות של אוריאל הייתה השאיפה למצוינות בכל דבר שבו הוא נגע - באוניברסיטה הוא סיים שני תארים בהצטיינות, בעבודה הוא הצטיין פעם אחר פעם ברציפות, וגם בדברים הפשוטים והרגילים של החיים - תמיד לשאוף לעשות הכל על הצד הטוב ביותר. אבל (וזה אבל גדול) השאיפה למצוינות והשגת המטרה באשר היא, תמיד הייתה מתבצעת בנועם, לעולם לא בדרך של לדרוס או לפגוע באדם שעומד מולו, תמיד באכפתיות והמון דאגה. תמיד תמיד תמיד לשים לב לאחר, אפילו אם זה היה כרוך בויתור על הדברים האישיים שלו כדי שלכולם יהיה טוב, תמיד לעזור ולעשות את זה בחיוך גדול.

אני בטוח שכל אחד יוכל לחשוב על הקשר שלו עם אוריאל, ולמצוא משהו קטן ומיוחד שהוא יוכל לקחת וללמוד ממנו, כדי שההשפעה והטוב שלו ימשיכו איתנו לתמיד.

מאיר דימנשטיין, חבר המשפחה, כותב..

**איזה אדם נדיר יחיד ומיוחד היה אוריאל.
מצטיין בכל תחום. כל דבר שרק נגע בו הפך למצויין ועם
זאת הוא הצטיין בעיקר בלהיות בן אדם.
ממש לא נתפס שהוא לא כאן בכדי לקבל את הכבוד הראוי
על המצוינות שלו.
אתם (רחלי ועמנואל) וחנה, שיר וליה יכולים להיות גאים
מאוד מאוד מההישגים הכה רבים שהשיג אוריאל בחייו
הקצרים לדאבון הלב.
אני לא מאמין שאני כותב על אוריאל במקום לדבר איתו
הלב שלי מצולק ומדמם.**

דור חלא, חבר ילדות של אוריאל, כותב..

את אוריאל פגשתי בבית הספר היסודי "נאות דוד" שבשכונת כפר גנים ב' בפתח תקווה. נפגשנו בעלייה לכיתה ד', לאחר שעברתי עם הוריי ואחותי מהעיר אריאל. בדיעבד, גיליתי שגם הוא חי מס' שנים באריאל ואף למד באותו בית ספר יסודי שבו למדתי ("אור זבולון"). באופן אנקדוטלי, על אף שהתקופות בינינו לא היו חופפות שם, "רצה הגורל" ועברנו לאותה עיר ואף לאותה השכונה כדי שבסוף יצטלבו דרכינו.

מאותו הרגע, הפכנו לחברים הכי טובים ודביקים, אם זה בלימודים עצמם ואם זה בשעות הפנאי אחה"צ. היינו ליטרלי בני בית אחד אצל השני. באחד החופשים בקיץ, הוא דאג לסדר לי ולו עבודה במתנ"ס השכונתי, כך שגם בתקופות ללא מסגרת לימודית תמיד היינו יחד.

באופן טבעי, המשכנו לאותה מסגרת בחטיבת הביניים (ישיבה תיכונית קריית הרצוג בבני ברק). נוסעים יחד בהסעה המוקדמת בבוקר, לומדים באותה הכיתה וחוזרים הביתה לעוד זמן איכות משותף בשעות הערב. כבר המצווה שלו (ושמונה חודשים לאחר מכן גם בשלי), הרגשנו על תקן "אחים" שבאים לאירוע המשמח אחד של השני, ולא סתם כחברים.

אחד הבילויים המועדפים עלינו בתקופת הבגרות הייתה ללכת לעיתים קרובות לכל סרט אפשרי בקולנוע (הסרטים הטובים מבחינתנו היו סרטי פעולה עם הרבה אקשן שאוריאל כ"כ אהב). מלבד זאת, בילוי אהוב נוסף היה כדורסל. אוריאל, שהרגשתי שפחות התחבר לתחום, עדיין היה מקפיד להגיע למפגשים במגרש ולקחת חלק. הפן החברתי היה חלק מאוד משמעותי בחייו – גם אם פחות התחבר למשהו שאחרים אהבו, הוא היה מגיע ונוכח. מאז ומתמיד, הוא היה בורג מרכזי בחבורה. לבגרויות התכוננו יחד, כאשר אני זה "שמקריא" את החומר ואוריאל זה "שמקשיב". חלוקת התפקידים הייתה ככה, כי אוריאל ידע שכדי שהחומר ייכנס לי לראש – אני חייב לשמוע את עצמי מקריא אותו. כזה היה אוריאל – תמיד מתאים את עצמו לסיטואציה ולצרכיו של האחר. למעשה, רק לאחר כיתה י"ב נפרדו דרכינו (מאז הפעם הראשונה בה נפגשנו ביסודי) – כשהוא המשיך לישיבת ההסדר כרם ביבנה ואני לצבא. זה כמובן לא מנע מאיתנו לשמור על קשר חם ורציף, כאשר דאגנו להיפגש לעיתים תכופות ולחלוק חוויות מהחיים האחד של השני. אחד המפגשים הקבועים שלנו היה בערבי שבת, אז היינו הולכים לאורכה ולרוחבה של שכונת כפר גנים ג' – השכונה החדשה שבנו ליד ב' (זאת שגדלנו בה כילדים), משתפים ומתייעצים בכל נושא שעלה לנו לראש. היינו צוחקים שאנחנו יכולים "לצעוד" שעה, ובפועל להתקדם חצי רחוב – כי אוריאל תמיד היה נעצר "ונתקע" באמצע דיון או שיח לווהט.

אחד הדברים הכיפים אצל אוריאל היה שפשוט אפשר לדבר איתו על כל נושא ותחום בעולם. גם אם הוא פחות הבין או ידע, תמיד ידע להקשיב ולחלוק את תחושותיו.

כשנה לאחר שהשתחררתי מהצבא, פרץ מבצע "צוק איתן" (2014). אני וחבר נוסף מהחבורה (אליסף) גויסנו ללחימה, ואילו אוריאל לא נדרש להגיע. הרגשתי שזה ממש הציק לו – איך זה שהמדינה במלחמה והוא לא נושא בנטל? כמעט עשור קדימה, במלחמת "חרבות ברזל" לא הפתיע אותי שקפץ ראשון ברגע שקראו לו, וגם לאחר הפצרות חוזות ונשנות מצד אשתי "להוריד הילוך" בשלב מסוים (כי די, הוא כבר עשה מספיק) – רק רצה לתת עוד ועוד. מלבד איש משפחה למופת וחבר יקר ואהוב – אוריאל היה ציוני אמיתי שטובת המדינה תמיד הייתה בראש מעייניו.

בחתונה שלי, חודש לאחר סיום מבצע "צוק איתן", אוריאל ליווה אותי (יחד עם חברים נוספים) לחופה וחתם כעד על הכתובה. כ"כ שמחתי שזכיתי בחבר ילדות כזה, שנמצא בכל התחנות המשמעותיות בחיי – אם זה כבר מצווה, בחתונה (ובהמשך, גם בלידת בתי הבכורה). כמה חודשים לאחר מכן, אוריאל התחתן עם בחירת ליבו חנה. את אותה התחושה שהרגשתי כבר המצווה שלו, הרגשתי גם אז – באתי לאירוע כ-"אח" ולא כחבר. ביום החתונה, ליוויתי אותו מהבוקר וקשה היה שלא להבחין בהתרגשות העצומה שפרצה ממנו. הוא כ"כ חיכה לרגע הזה, והרגיש הכי בר מזל בעולם.

אוריאל וחנה עברו לגור בירושלים. אני ואשתי, שירה, נשארו לגור בפתח תקווה. מכורח הנסיבות והמרחק, המפגשים היו פחות תדיריים ממה שהיינו רגילים בעבר. עם זאת, הקפדנו להתעדכן תמיד בשלומם של האחר ולקבוע מפגשים אחת לכמה זמן. הקשר בינינו היה כזה מיוחד, שגם אם לא דיברנו תקופה ממושכת, ברגע שנפגשנו – זה הרגיש הכי טבעי בעולם ויכולנו לדבר שעות על כל נושא שהוא.

אחד המפגשים הארוכים עם אוריאל לאחר ששנינו התחתנו היה טיול לגיאורגיה ב-2019 שעשינו יחד עם חברי ילדות נוספים. כשעלינו על המטוס והמראנו לשמיים, פתאום קלטתי איזו כברת דרך עברתי בחיים עם חבר של פעם בחיים.

"לִנְצַח אָחִי אֶזְכֹּר אוֹתְךָ תָּמִיד
וְנִפְגֵּשׁ בְּסוֹף, אֶתָּה יוֹדֵעַ.
וְיֵשׁ לִי חֲבֵרִים אֲבָל גַּם הֵם כְּבִים
אֶל מוֹל אוֹרְךָ הַמְּשֻׁעַ."

אסף דדוש, חבר משיבת כרם ביבנה, כותב..

**אוריאל היה כל כך חדור מטרה וחדור שליחות בכל מה שעשה.
אין לי ספק שבחיים הגשמיים היה ממשיך ומגיע רחוק בזכות
יכולותיו הרבות ושכלו החד והמדויק,
אך בפועל בחיים הרוחניים והאין-סופיים, הוא הגיע לפסגה,
למקום השמור להרוגי מלכות בלבד, עד שאפילו רבי עקיבא עם
גלגול נשמת משה רבנו, ייחל כל חייו לכך.
כמה עצום אוריאל ז"ל וכמה זכות היא לכם שזכיתם להיות
הוריו.
אוהבים אתכם מאוד.**

סיגל שי, חברת המשפחה, כותבת..

מי היה אוריאל ממבט עיניי...

אתחיל בלספר כי הכרנו את משפחתך בשנת 1992 כאשר עברנו לגור באריאל, יישוב בשומרון אשר נבנתה בו שכונת מגורים חדשה והורייך ואנחנו רכשנו שם דירה.

בזמן הרכישה קבלן המגורים אפשר לקבל מגורים זמניים לפי הרכב משפחתי ביישוב עד שהדירה מוכנה, אתם גריתם בשכונת הקרוואנים ואנחנו גרנו בשכונת האשקוביות. לא הכרנו בשנה של הבנייה מלבד מפגשים אקראיים כאשר באתי לראות כיצד הבנייה מתקדמת.

קיבלנו מפתחות לדירה אך טופס 4 עוד לא היה. אנחנו גרנו בקומת הכניסה וכל יום אני רואה את אמא שלך סוחבת את הסלקל עם תינוק מתוק ולך נותנת יד להמתין בחוץ להסעה.

עד השיחה הראשונה, אני שומעת את אמא פונה אליך בלשון זכר כאשר מולי עומד ילד יפה תואר עם צמות מלאות וזוג עיניים כחולות גדולות. אני פונה לאמא ושואלת: "למה את מדברת אליה בלשון זכר?" ואמא בחיוך בישני עונה לי " כי הוא בן! אנחנו משפחה מסורתית ועד גיל 3 אנחנו לא מספרים את שיער הילד" וכך אני ואתה הכרנו. מאותו יום משפחתי ומשפחתך נקשרה בקשר הדוק, חזק ואוהב עד היום ולעד.

מכוון שהגענו מרקע שונה והרגלים שונים, ידעת שאצל דודה סיגל אפשר לעשות הכל - מותר ללכלך, לגעת בגואש, לאכול מול הטלוויזיה, לנעול נעליים גם בתוך הבית ועוד...

בשנתיים הראשונות למגורי השכנות עשינו הכל יחד. היית ילד מלא בשמחת חיים, שואל המון שאלות מסקרנות לא רגילה לגילך, כשהכל עם חיוך וקלילות שאפיינו אותך עוד הרבה הלאה מהילדות.

תמיד הרגשתי שאתה מאוד מעריך את שיש לי לומר ומאוד אוהב להיות איתנו.

אפיין אותך בשנתיים אלה חוש הצדק וניקיון מעבר לנורמה. למשל, אם אכלת במבה, היית ניגש לשטוף ידיים כל ביס בכדי לא להרגיש את הבמבה נדבקת בידיים.

אהבת מאוד מוסיקה. היית עושה לנו מופעים מאולתרים של להקת שפתיים, וכולנו היינו נהנים משירתך תוך ניגון על כלי נגינה מאולתרים.

אהבת אתגרים גם פיזיים וגם שכליים, והכי אהבת להרגיש שאתה מצליח לחסוך כסף. הייתה לך קופה בחדר וכל הזדמנות הכנסת פנימה מטבעות או שטרות שקיבלת והיית מאושר כאשר ספרת מה יש לך.

גם מור וגם דניאל היו יושבים וקשובים לדברייך אך דניאל היה מהר מאוד קם ועובר לדבר הבא ואילו מור היה מאתגר אותך בהמשך הפעילות כמו שני מוחות חריפים יחד.

היו לך מיליון שאלות וחיכית לקבל תשובות, גם אם לא באותו הרגע, היית מזכיר את השאלה שוב וממתין לתשובה. סבא זכריה היה מבלה איתך הרבה שעות איכות ואתה היית סופג ממנו את כל הידע שרק אפשר, אם זה בחקלאות, כלכלה, פוליטיקה והנושא שהכי משך את תשומת ליבך הוא נושא הדת.

אהבת מאוד כאשר מגיעים אורחים מחו"ל, האחים והאחיות של אמא, הרגשת משפחה אחת גדולה ונהנית לבלות במחיצתם, גם כאן שאלת הרבה שאלות על העולם מחוץ למדינת ישראל.

היית סוג של מלקט מידע ועשית זאת כחן וקלילות, לא היית יושב ואומר שוב ושוב אותו משפט אלה מסב את תשומת הלב שיענו לך.

לפני כניסה לכיתה א סיפרת כי אתה בוחר ללכת לבית ספר ממלכתי דתי, ילד קטן עם החלטות גדולות, האמת שכולם חשבו שזה יעבור לך במהרה, אבל אתה ידעת מאוד טוב מה אתה רוצה ומה נכון עבורך וזה היה מדהים. כל בוקר צעדת לבית הספר כשהוא יותר מרוחק מהחילוני ולא התלוננת על כלום.

מאותה שנה היית יושב קשוב וגומא את סיפורי פרשת השבוע ועוד של דודך אלי, סבא דניאל, וסבא זכריה ותמיד הקפדת על דרכך. אנחנו כמשפחה חילונית, ידענו שאם אנחנו רוצים לשבת לאכול יחדיו היינו מקפידים לחמם לך על פלטה אוכל, על מנת שתהיה ביחד איתנו.

לימדת אותנו מה היא דרך ארץ ואיך אפשר להיות יחד צמוד ויום יומי כאשר כל אחד נשאר בדרך שלו. לימים אבא ואמא עברו תאונת דרכים. אתה דניאל ואביטל עברתם מידית לדודה חנה ומשם הגעת כאשר אתה רק בן 8-9 כמו אבא קטן, לקחת את כל האחריות להגן ולשמור על אחייך ולהיות הקו הישיר מול הורייך שלא ידאגו ורק יחלימו. זה היו שנתיים לא קלות, עברתם לגור לידינו בפתח תקווה והשנה בה היינו בנפרד אפילו לא הורגשה, עשינו הכל יחד אם זה חופשות, חוויות, ובכלל שיגרה יום יומית.

ואתה, כמו נסיך אמיתי, למדת בחריצות, נקשרת לחברים חדשים וסללת את דרכך לעתיד של עשייה והצלחות. אני זוכרת כי יום הורים ראשון בפתח תקווה באת לאמא וביקשת שהיא תגיע בלבוש דתי ממש. ביקשת חצאית וכיסוי ראש, ואמא שאלה: „למה זה חשוב לך?“ ענית: „כי מספיק שאמא הולכת כרגע עם מקל אתה רוצה להרגיש כמו כולם“. כמובן שאמא תמיד כיבדה את ההחלטות והרצונות שלך ואתה תמיד גם סיפרת את תחושותיך.

כאשר נפגשת עם מור הייתם יושבים שניכם כמו זוג שעומד להקים סטארטאפ וחופרים עד השעות הקטנות. כאשר אני נזכרת בימים האלה, הניקיון והסדר שלך היו כל כך בולטים, תמיד בפיג'מה נקיה וישרה, מדוגם למראה ושלא תזוז שערה לא רצויה על ראשך. מגבונים היו החבר הכי טוב עבורך. בכל הזדמנות ניקית עוד מקום ועוד יד, שיהיה נקי ונעים.

בחופשות משותפות אהבת להספיק לעשות את כל מה שבית המלון הציע. החל מלוח זמנים של מועדון הילדים, ברכות צלילות, וכל דבר בו נתנו לך להשתתף. היית מלא באנרגיה של „עלי להספיק שנוכל לעשות הכל“ ואז יושב בערב ומספר את כל חוויות היום. בזכותך ידענו היכן היה ומה היה, כי כל שאר הילדודס רק עברו ממקום למקום הם לא באמת השתתפו ולקחו ברצינות כל פעילות.

הגענו לשנת בר מצווה שלך, רצית להיות מעורב בהכל, מי יגיע, איפה ומה יהיה, וכולם כמובן שיתפו אותך. היית כל כך מרוגש ועבורנו זו הייתה התרגשות כפולה, כי מעולם לא היינו בעלייה לתורה בכותל. הקראת ועשית את כולם כל כך מאושרים. זכות גדולה נפלה בחלקינו להיות חלק מהעוצמה הזו.

מגיל 16 הלכו ופחתו המפגשים הפרונטליים איתך, היית כבר עם חבורת חבריך והכל היה יותר דליל, אך תמיד הקפדנו בחגיגות יום הולדתך וארוחות יום שישי משותפות לשמוע את החוויות שלך.

הפכת לנער יפה תואר, אך מאוד מאוד ביישן, מצד אחד בעל דעות נחרצות ומצד שני סמוק ומחויך בחברת אחרים. תודה על הזכות שפנית וביקשת עצה או שיחה אקראית על נושא שבוער בך, הזכות שלנו להיות חלק מחייך. זה לא היה מובן מאליו. הורים יכולים להיות חברים אבל שילד יסכים להיות כמו אח לילדי זה לא היה מובן מאליו. תודה על שעות הומור ואתגרי חשיבה משותפים, חוויות של שיחות עומק, צחוק מתגלגל ותמיד תמיד ישירות ושיתוף על מה שעובר עליך.

המפגשים היו יותר מעטים, אך שיחות עליך עם אמא ואבא נשארו תמיד בשגרה. כל כך התרגשתי מיום חתונתך לחנה המדהימה ואז לראות אותך אבא. וואו, כמה עוצמה והתרגשות הייתה לי.

אוהבים אותך לנצח וכל כך מתגעגעים לאיזו עצה או תבונה חדשה שיש לך על כלכלה או על המצב כאן, לחיוך הענק והעיניים הבורקות.

מאיתנו משפחת שי.

נעמי כהן- טל אביניון, דודה של אוריאל, כותבת ..

אוריאל, בנו בכורו של אחי, אשר כבן יחיד להורי לאחר 5 בנות והוא בן הזקונים שלהם,

אוריאל היה למעשה הנכד הראשון להורי שישא את שם משפחתנו- כהן.

להורי כבר היו נכדים ונכדות, מכאן ניתן להבין כי לידתו של אוריאל היתה מקור לגאווה מיוחדת עבורם.

אבי שהיה יזם ואיש עסקים לצד היותו חזן-כהן בבית הכנסת, פרש באותה תקופה מעסקיו

והקדיש זמנו בטיפול באמי אשר בגיל 56, כשנה- שנה וחצי טרם לידתו של אוריאל, עברה לצערנו אירוע מוחי.

עם כל זאת, אבי נסע מס' פעמים בשבוע לביתם של אחי ואשתו באריאל וסייע בטיפול והשגחה על אוריאל ויותר מאוחר גם על דניאל אחיו הצעיר.

אוריאל אהב לשמוע מסבו את סיפור עלייתו לבד ארצה מתימן לתל אביב בגיל 13, אז בשנות ה-30 כשהצטרף לאחיו הגדול ומשפחתו שם.

כיצד לחם לחירות ישראל מידי הבריטים כחבר בארגון האצ"ל וא"כ הלח"י, ובהמשך כחייל בחי"ר בצה"ל שרק הוקם ב-1948 והמשיך לשרת בסדיר ומילואים בכל מלחמות ישראל עד וכולל מלחמת יוה"כ.

כאשר במקביל הוא מקים משפחה, יוזם ומקים עסקים, תורם לקהילה ומסייע בקליטת עליה.

אין ספק כי דמותו של הסבא הפעיל והאנרגטי, איש ערכים, ציוני שאהב לטייל ברחבי הארץ שלחם וחלם לתקומת המדינה, אשר שילב תורה, יזמות עסקית, ועזרה לזולת - השפיעה מאד על אוריאל הצעיר ועיצבה את דמותו כמו גם בני משפחתה המורחבת של אמו רחלי.

אוריאל כבר כילד היה יפה תואר בעל מראה משובב נפש, אדיב, נדיב, חכם וצמא דעת עם חוש הומור מפותח. כבן בכור להוריו, התנהל תמיד ברצינות, בשיקול דעת תוך תחושת אחריות ורצון לעזור לאחיו ואחותו הקטנה ולהוריו בבית.

מעין "מבוגר אחראי" קטן...

זוכרת את הימים בהם אחי עמנואל עם בניו אוריאל ודניאל, יחד עם שני ילדי אביב ומעיין, הבוגרת ממנו בכשנה בלבד, טיילנו יחדיו בתקופת ילדותם ברחבי הארץ כולל ביקורים בקיבוץ כיסופים אצל אחותנו הבכורה אהובה. כיצד חגגנו את חגי ישראל בבית הורי ולאחר פטירתם, כאשר הילדים בגרו גם בביתם של עמנואל ורחלי הוריו.

החוויות המשותפות הללו חיזקו את הקירבה המיוחדת שהיתה בינינו.

חגגנו עם אוריאל את תחנות חייו -מלידתו וטקס הברית, בר המצווה, הבגרות בישיבה, התגייסותו לצה"ל, לימודיו באוניברסיטה, נישואיו לחנה, לידת בתו שיר ואח"כ גם ליה...

בשנים אלו צעד אוריאל את מסע חייו כפי שנהג בילדותו - באחריות, ברצינות, בהצטיינות לצד חוש ההומור! שמחת החיים ואהבת האדם והמדינה.

רק לאחר לכתך מאיתנו, נחשפנו לאישיותך המעוררת השראה והערכה רבה על עשייתך הפוריה והיוזמות, שטיפחת במקום עבודתך בבנק מזרחי-טפחות,

הצטיינותך בלימודים האקדמיים לתואר ראשון ושני בכלכלה ומינהל עסקים, מעל הכל באנושיות, החמלה והנדיבות ביחסי האנוש בכל מקום בו היית.

לנצח דמותך תהי חקוקה בליבנו. יהי זיכרך ברוך ונשמתך צרורה בצרור החיים.

מעיין טל, בת דודה של אוריאל, כותבת..

אוריאל,

אני זוכרת אותך בערך מאז שאני זוכרת את עצמי...
תמיד צוחק, תמיד מחייך ותמיד עם ערכים של נתינה ועזרה בכל דבר.
בכל פעם שהיינו נפגשים, בין כשהיינו ילדים ובין כאנשים בוגרים,
היינו משתפים סיפורים וחוויות מהחיים ומוצאים על מה לצחוק.
כל כך לא נתפס שלא אראה אותך שוב. שלא נוכל לחלוק חוויות ולצחוק.
כשהסתכלתי בהודעות האחרונות שהתכתבנו במהלך המילואים,
שנינו ב-7.10.23 קיבלנו צו 8 במקביל, אני בצפון ואתה בדרום - ברצועת עזה,
רשמתי לך הודעת "שבת שלום" כזאת והוספתי -
"תשמור על עצמך ותחזור בשלום ובמהרה".
השבת לי - "תשמרי גם את על עצמך ושנחזור כולנו בשלום אמן" עם אימוג'י של דגל
ישראל
במבט לאחור לקרוא את ההודעה שלך שוב, אחרי ששמעתי עוד ועוד סיפורים עלייך
במהלך ההלוויה והשבעה,
אני מבינה בדיעבד שהתכוונת לא רק לשנינו, כל אחד מהגזרה שלו,
אלא לכל מי שבלחימה בין אם זה במילואים, בסדיר, חטופים ומפונים - שיחזרו בשלום
אמן.
היית אדם עם כל כך הרבה נתינה לזולת ואכפתיות,
שתמיד רואה את האחר ועם חיוך גדול שמאיר את החדר.
אני גאה ומודה על ההזדמנות להכיר אותך כל כך הרבה שנים ולראות מהצד
איזה בן אדם מדהים ומיוחד גדלת להיות.
תמיד תהיה בליבי,
תהיה מנוחתך עדן
מעיין

קיר התמונות של נעמי ומעיין עם אוריאל

המשפחה המורחבת

ליאת תפוחי, בת דודה של אוריאל, כותבת..

אוריאל, בן דודה אהוב שלי ♥

" כי שפתי כהן ישמרו דעת

ותורה מפיו ידרשו

כי מלאך ה' צבאות הוא"

אוריאל,

יש הרבה שזכו להכיר אותך כגיבור.

יש והרבה שזכו להכיר אותך כבוגר צדיק, טוב לב, שמת, חכם ונבון.

ויש מעט שזוכרים אותך משחר ילדותך וראו את האור מפציע..

אוריאל, הייתי בת 8 שנולדת.

גדלנו מאד קרובים כבני דודים.

שנינו בכורים, תכולי עיניים, עם רצונות דומים והרבה שפה משותפת.

אמא שלך האחות היחידה שהיתה לאמא פה בארץ.

התראנו המון. אצל פפי וממי, במסיבות יום הולדת של כל אחד מאיתנו (ושלך תמיד היו הכי...)

ובתקופה שהמשפחות שלנו גרו בשומרון.

היו גם ימים קשים שריתכו אותנו יותר יחד

כשדודה רחל ועמי עברו תאונת דרכים קשה ושיקום ארוך ואז גדלנו כמשפחה אחת גדולה והיינו כמו אחים.

זוכרת איך בתקופה הזאת תפקדת כילד כמו אח בוגר ואחראי.

קראו לך אוריאל על שם המלאך השומר לפנינו.

"מימיני מיכאל

משמאלי גבריאל

מלפני אוריאל..

ועל ראשי שכינת אל"

אמא שלך סיפרה איך השם נולד בנסיעה מאריאל לעבודה. בתפילת הדרך יחד עם עמי.

ואכן, המלאך השומר עמד לפניהם כשניצלו מתאונת דרכים קשה...

אוריאל שלנו תמיד היה אור.

תינוק עטוף באהבה והערצה עם עיני תכלת.

בגיל 3 עטוף בטלית, אהב מאד ללכת עם סבא זכריה או פפי לבית הכנסת.

אני זוכרת אותו יושב זקוף ושקט ליד פפי בבית הכנסת עטוף בטלית.

כמו בחיים כבוגר, כבר כילד היית נחוש בדרכך, דרך המסורת והתורה ובגיל 6 בחרת ואפילו התעקשת על בית ספר דתי.

בחרת את המסלול של " ובחרת בחיים".

ושם התקדמת ודרכנו היו מצטלבות במפגשים וארועים משפחתיים

ונסובים סביב שיחות אמונה והשקפה ברוח טובה ומלא הומור.

אוריאל, כמו שבחרת בחיים מלאים ושמחים פה איתנו.

נבחרת ובחרת לשמור על החיים עם המלאכים השומרים שם מלמעלה.

מבטיחים לכבודך לבחור בטוב ולמלא את החיים בטוב.

לכבודך אוריאל ♥

אין אי מקום אחר איז אי

כמה פעמים שהייתי אסר
לחסר אי חסר אי אוויר
מדחול טאס חואים רק סוס צוה
מי יטל מלי דלחסיני
לפעמים גם האור נעלם אי דאמצי היום
ממש הפסקת חשמל
לפעמים גם היית שוכח צקה אנשים
ככה נעלם
צחקת תציץ אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נדהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שצה יגמר
ורק את ראית אותי עם הילד שלך
פלדכית איתו הכאד נשפך
את ניקית אותו
עדינו הכל גם מל צה נעגד
אין אי מקום אחר

כמה פעמים שכדור הרגשתי צה נדד
צה דא אי צה דא מסדיד
מה מצר לרול הכי הכי מהר
אם דסור התרגשתי דקיר
כדור הייתי כמעט מהמר איך ירגיש אי היום
כאלו משחק מל
ועכשיו שנצחת הכל אם לומר באמת
צה השאיר סימן
צחקת תציץ אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נדהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שצה יגמר
ורק את ראית אותי עם הילד שלך
פלדכית איתו הכאד נשפך
את ניקית אותו
עדינו הכל גם מל צה נעגד
אין אי מקום אחר
צחקת תציץ אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נדהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שצה יגמר
ורק את ראית אותי עם הילד שלך
פלדכית איתו הכאד נשפך
את ניקית אותו
עדינו הכל גם מל צה נעגד
אין אי מקום אחר

אלזה טולדנו, דודה של אוריאל והמורה שלו לאנגלית, כותבת..

אוריאל יקר. ילד אהוב, מבין, משכיל ושאפתן.

כל כך אהב לחקור כל תופעה לעומק, לכן בחר במגמת ביולוגיה בתיכון.

לעולם לא אשכח את החיוך הביישן של אוריאל ואת היחס המכבד

שהיה לו כלפי כולם. כלפיי, כלפי חבריו וכלפי צוות המורים.

היה אהוב על כולם ומסביר פנים לכל אחד.

היחס החם והאוהב שלו עלה לפניו והפך אותו למודל לחבר ואדם טוב.

יהי זכרו ברוך!

ממני, אלזה טולדנו, דודה ומורה של אוריאל.

גרציה קדוש, דודה של אוריאל, כותבת..

Doda oh oh that's what he called me.

Besides that, he thought that I bought all the clothes because when you asked he will doda oh oh precious child he was.

At 18 months he wouldn't eat fruits or vegetables only bottled cereal in milk ,I happened to be in Israel and thought to myself this can't go on!

I decided to offer him a bottle with mashed vegetables and he refused. Ok, no breakfast-no lunch. Then dinner time came, and he was starving. He gobbled that bottle in no time. Sorry my love for doing that to you but I won. You learned to eat your fruits and vegetables 🥕
How I wish that you were here so that I'll do it again!! Rest in peace our precious gift that god awarded your parents, but gone too soon.

גלית, בת דודה של אוריאל, כותבת..

קשה להאמין שהזמן עבר כ"כ מהר ואתה אינך איתנו כאן מאז שנפלת במלחמה
להגנת המולדת והמדינה שכ"כ אהבת.

אוריאל לא היה רק בן משפחה, אלא חבר אהוב שגדלנו יחד. הוא היה אדם
מיוחד שתמיד נרתם לעזור בכל מצב, חכם ומפולפל וכל מעשיו תמיד במאור
פנים והחיוך האופייני לו.

אני זוכרת איך היינו משחקים יחד בילדותנו, חוקרים את העולם, צוחקים
ומבלים. זמן איכות שאין שני לו יחד עם החברים.

אוריאל תמיד היה שם כשנזקקו לו, תמיד תומך ומעודד.
גם כשגדלנו, נשאר אותו אדם מקסים, מלא חוכמה ותבונה, שתמיד ידע מה
לומר ואיך להקל בכל מצב.

האהבה והמסירות שלו למשפחתו הייתה ללא גבול, שתי בנותיו, שיר וליה
המתוקות, הן עדות חיה לאהבתו ורוך ליבו. אוריאל היה אבא מסור ומדהים
והבנות המתוקות שלו ימשיכו לשאת את מורשתו ולהפיץ את האור שהותיר
בליבנו.

ההצלחה והשאיפות של אוריאל היוו השראה לכולנו. הוא היה אדם מצליח
ומוערך בכל תחום שבו פעל והחוכמה שלו, לצד טוב הלב והנדיבות, הפכו אותו
לדמות נערצת ואהובה על הבריות.

אוריאל יחסר לנו תמיד, אך הזיכרונות היפים והאהבה הגדולה שהותיר אחריו,
ילוו אותנו לנצח.
יהי זכרו ברוך.

בגעגוע גדול, גלית בת דודתך ולדברי אצרף גם את אבי היקר שלמה ז"ל, דודו
היקר של אוריאל שיחזק דבריי על אוריאל האהוב.

הנצחה לזכר אוריאל

ראיון לערוץ 14, 21/12/2023

ראיון לכאן רשת ב, 9/2/2024

ראיון לערוץ 13, 3/3/2024

כתבה באתר סרוגים, 15/3/2024

כתבה בישראל היום, 17/3/2024

חנה מספרת על אוריאל, 9/5/2024

ראיון לערוץ 7- יום העצמאות התשפ"ד
13/5/2024

ראיון לערוץ 14, 24/5/2024

עם ישראל בדרכים בדרך ללוויה

אוריאל ושיר

קברו של אוריאל בהר הרצל

אהובה של חנה שמחה ואבא לשיר וליה.
"חסד ואמת יקדמו פניך" (תהילים פ"ט פסוק ט"ז)

לזכרו של אוריאל בבנק מזרחי, מקום עבודתו של אוריאל

הדר טויטו סטודנטית מלווה בכתיבת האלבום

זאת הפעם השנייה שאני משתתפת בפרויקט ההנצחה ואני מרגישה
שהזכות שקיבלתי היא זכות יוצאת דופן.
הזכות להיכנס לעולם של גיבור ישראל.
לפגוש את המשפחה, החברים, לשמוע את הסיפורים המרגשים,
המצחיקים והמשמעותיים. לשמוע וללמוד על אוריאל ועל החיים
המלאים שהיו לפני שנעצרו בידיעה מוחלטת שהוא מקריב את עצמו
עבור עם ישראל וארץ ישראל, ועל החיים שהאנשים סביב אוריאל רוצים
להמשיך לחיות במלואם, לכבודו של אוריאל.
גם כשהשיחות היו מלוות בדמעות וכאב, המסר היו ברור-
אנחנו גאים.
היה לי הכבוד להשתדל לכתוב ולו חלק קטן מסיפור חייו של אוריאל,
ולקחת חלק בהנצחתו למען בנותיו- שיר וליה, ולמען הדורות שישמעו
על הגיבורים וסיפורי גבורתם ואופיים עוד שנים רבות.
תודה גדולה להורים של אוריאל- רחלי ועמי על שפתחתם בפני את
ביתכם וליבכם ונתתם לי להכיר את אוריאל שלכם. ותודה לך חנה
שבמילים שלך פגשתי את אוריאל לראשונה, למרות שלאט לאט נופלת
ההבנה שאוריאל היה איש כל כך גדול שצריך להכיר כדי להתחיל להבין
באמת מי הוא היה.
איש שהקפיד לחיות את החיים במלואם, ובמותו ציווה חיים.

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו פרחי הוראה פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה.

מטרת תוכנית זו היא להכשיר את דור המורים לעתיד של ישראל, כדור של אנשי חינוך בעלי מודעות חברתית, קהילתית ולאומית.

בד בבד תכנית זו פועלת למען הנצחת הנופלים והבעת מחווה כלפי משפחותיהם.

תוכנית זו נעשית עם השותפים הבאים:

- ארגון "יד לבנים"
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה- משרד החינוך
- עיריית ירושלים
- מכללה ירושלים

כתיבה ועריכה:
הדר טויטו